

مصاحبه

برانکو به تیم ملی فکر نمی‌کند

پرسپولیس همان‌طور که در لیگ با گل دقیق پایانی از سد سپیدرود گذشته بود، در جام حذفی هم با گل دقیقه ۹۳ از سد این تیم گذشت و به مرحله یک‌چهارم نهایی رسید. قمر پوشان پایتخت این بازی را با تک‌گل سعید کریمی ۱۹ ساله بردند تا حریف پدیده در تهران شوند. برانکو در خصوص این پیروزی و شایعه حضورش روی نیمکت تیم ملی به جای کی‌روش گفته است: «ما در گذشته خاطرات خوبی را از بازی در جام حذفی نداشتیم و دیدار مقابل تیم‌هایی چون قشقایی، ذوب‌آهن، صنعت نفت آبادان و ... به‌رحال در جام حذفی مهم‌ترین مساله برد است. به همین خاطر راضی هستیم، چون بردیم و البته تیم بهتری بودیم. ما چهار بازیکن داشتیم که برای اولین بار در یک بازی رسمی برای پرسپولیس به میدان رفتند. سروش، شیر، شریفی، بودیمیر و البته سعید کریمی جوان که برای اولین بار در ترکیب ما به میدان رفت و گل زد. به همین خاطر نمی‌توان انتظار داشت همه ما یکدیگر هماهنگ باشیم. به‌رحال مادر دیدار مقابل سپیدرود پیروز شدیم و این یک شروع خوب برای مادر آغاز دوباره مسابقات بود. به این نکته باید اشاره داشته باشیم که من نمی‌دانم فعلاً دنبال انتخاب سرمربی تیم ملی خواهند بود یا نه. این مساله مربوط به فدراسیون می‌شود. آقای تاج و همکاران‌شان تجزیه و تحلیل می‌کنند و خودشان تشخیص می‌دهند که بهترین تصمیم چه هست. من مربی پرسپولیس هستم و ۶ ماه پیش قراردادم را تمدید کردم و یک‌و نیم سال دیگر با پرسپولیس قرارداد دارم.»

غیر فوتبالی‌ها ترازوی درستی را برای مقایسه انتخاب نکرده‌اند. فوتبال مدت زیادی است که دیگر تنها یک رشته ورزشی نیست. فوتبال در دل خود سیاست دارد، اقتصاد دارد، فرهنگ دارد

ناتنهاد ایران، بلکه در تمام دنیا مردم فوتبال را در صدر لیست ورزش‌های مورد علاقه‌شان قرار داده‌اند و این طبیعی است که اسپانسرهای بیشتری هم سرمایه‌شان را در فوتبال خرج کنند. یا وقتی مردم فوتبال را طلب می‌کنند طبیعی است که این ورزش به سوگلی دولت تبدیل شود. طبق نظر بسیاری از پیشکسوتان غیر فوتبالی، مشکل ورزش مانگاه ویژه به فوتبال نیست، مشکل این است که در ورزش‌های دیگر توجه لازم و کافی وجود ندارد. به قول کوروش باقری سرمربی سابق تیم ملی و زنه‌بردار این ضعف وزارت ورزش و فدراسیون هاست که نمی‌توانند ورزشکاران را طوری تامین کنند تا نگاه‌شان به رشته‌ای مثل فوتبال نباشد. این نوع از انتقاد غیر فوتبالی‌ها بیشتر به یک دور باطل شبیه است که جز تلخی ثمره دیگری ندارد.

گذاشت که انگار باعث و بانی تمام مشکلات جودو کی‌روش و تیمش بودند. او نوشت: «کی‌روش شاه رفت! هر چند نون سر سفره نداشتیم به قول کی‌روش امام‌ام و معرفت داشتیم. وقتی باختی و حتی توهین کردی چه به مردم چه به اسطوره‌ها مون چه مربیان مون اما بازم بادسته گل اومدن استقبال. سفر ابدی لیسون با پول مردم خوش بگذره.» تمام اینها در حالی اتفاق افتاده که بیشتر پیشکسوت‌های ورزش این واکنش‌ها را شایسته قهرمانان غیر فوتبالی نمی‌دانند. اینکه وزارت ورزش نگاه متفاوتی به فوتبال دارد و شرایط این رشته‌های غیر فوتبالی سخت است را هیچ‌کس نمی‌تواند کتمان کند. این طبیعی است که پادشاهی که به مدال آوران المپیک و جهان تعلق می‌گیرد دور از انصاف است و آنها حق دارند نسبت به شرایطشان اعتراض کنند. شرایطی که شاید برخی‌ها از حد اقل‌ها هم بر خور دار نباشند و با سختی تمام پرچم کشور را در میادین بین‌المللی بالا می‌برند. اما این قهرمانان ترازوی درستی را برای مقایسه انتخاب نکرده‌اند. فوتبال مدت زیادی است که دیگر تنها یک رشته ورزشی نیست. فوتبال در دل خود سیاست دارد، اقتصاد دارد، فرهنگ دارد.

بوکسور تیم ملی در استوری مشترک به لزوم برنامه‌ریزی درست و صرف هزینه کافی در زمان مناسب اشاره کردند که در فدراسیون‌های‌شان دیده نمی‌شود. عده‌ای دیگر هم مثل حسین کیهانی قهرمان دوومیدانی آسیا و احسان لشگری کشتی‌گیر سابق تیم ملی با زبانی آتشین انتقادشان را به هزینه‌هایی که در فوتبال می‌شود بر زبان آوردند و از اینکه میلیاردها پول به جیب کی‌روش رفته و آخر هم تخفاری برای ایران به دست نیآورده نوشتند. آنها معتقدند فوتبال‌یست‌ها به اندازه کافی در لیگ درآمد دارند و پاداش‌هایی که به آنها داده می‌شود هیچ جای توجیهی ندارد. اینستاگرام کاراته‌کاها هم از انتقاد به فوتبال و هزینه‌ها و پاداش‌ها هم بی‌نصیب نماند. آنها هم در یک پست مشترک، سه قهرمانی متوالی‌شان را با سند و مدرک در کنار حذف تیم ملی که از پاداش‌های ویژه برخوردار است، گذاشتند تا کفه ترازو را به نفع خودشان سنگین کنند. ترازویی که شاید چندان عادلانه نباشد...

بیشتر از همه اما توفیت آرش میر اسماعیلی قهرمان سابق جودو توی ذوق می‌زد. او که مدتی است کمر به کسب کرسی ریاست جودو بسته، به سیم آخر زد و توفیتی را به اشتراک

الگوی نوجوان‌ها و جوان‌ها بوده است.

در میان این موج تنها تعداد محدودی از ورزشکاران بودند که حمایت‌شان را از تیم ملی فوتبال دریغ نکردند. با این حال همان‌ها هم از این شکست استفاده کردند تا تلنگری به فدراسیون‌های خود بزنند. نمونه این دسته از ورزشکاران احسان حدادی است. کسی که ماه‌هاست خارج از برنامه‌های فدراسیون دوومیدانی قرار گرفته و تنها در لفظ می‌شنود که در ماه هزینه ۱۵۰ میلیون تومانی برایش می‌شود! او به همراه حسین توکلی و احسان روزبهانی

مستطیل سبز» توصیف شدند. گذشتن سه توپ از خط دروازه علیرضا بیرانوند که ستاره تیم کی‌روش تا قبل از بازی با ژاپن بود و به دنبال آن دمیده شدن در سوت پایان این دیدار به سود ژاپن، به همان اندازه که طرفداران فوتبال را در غم و شوک فرو برد، زخم دیرینه ورزشکاران غیر فوتبالی را بار دیگر باز کرد. این بار اما واکنش‌ها به این حذف آنقدر زیاد و تند بود که در برخی موارد نمی‌شد باور کرد کسی این صحبت‌ها را در فضای مجازی به اشتراک می‌گذارد که بارها به عنوان ورزشکار اخلاق مدار

نگار رشیدی

شاید هیچ‌کس فکرش را نمی‌کرد بعد از حضور هفت سال و ۹ ماهه کارلوس کی‌روش در فوتبال ایران، رفتن او از کشور بعد از حذف از جام ملت‌های آسیا در مرحله نیمه‌نهایی موجی از واکنش‌های تند ورزشکاران غیر فوتبالی را به دنبال داشته باشد. ورزشکارانی که گاه با جملاتی تند و دور از انتظار کی‌روش را بدرقه کردند و البته به استقبال فوتبالیست‌هایی رفتند که توسط برخی‌ها «میلیاردی خورهای

همراه بانک

شعب دیجیتال

همراه پرداخت

بانک ایران زمین بانک دیجیتال